

2. Zarzut drugi, tytułem pomocniczym, oparty na zarzucie bezprawności na podstawie art. 277 TFUE, podniesiony, aby Sąd orzekł o braku stosowania art. 12 i 14 rozporządzenia delegowanego z powodu naruszenia art. 103 ust. 2 i 7 dyrektywy 2014/59/UE^(?).

— Podnosi się w tym zakresie, że jeżeli art. 12 i 14 rozporządzenia delegowanego należy interpretować w ten sposób, że instytucjonalny system ochrony utworzony w 2018 r. nie może zostać uznany dla celów obliczenia składki *ex ante* na Jednolity Fundusz Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji za okres składkowy 2019 r, wówczas przywołane artykuły rozporządzenia delegowanego naruszają art. 103 ust. 2 i 7 dyrektywy 2014/59/UE, ponieważ ignorują one warunki oddelegowania kompetencji na rzecz Komisji polegające na tym, że (i) składki na Fundusz powinny być dostosowywane do profilu ryzyka instytucji płacącej składkę, i (ii) składki na Fundusz powinny uwzględniać uczestnictwo w instytucjonalnym systemie ochrony.

(¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek *ex ante* wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U 2016, L 233, s. 1).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2019 r. — Corneli/EBC

(Sprawa T-501/19)

(2019/C 312/31)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Francesca Corneli (Velletri, Włochy) (przedstawiciel: F. Ferraro, avvocato)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji zarządu EBC nr L/LDG/19/182 z dnia 29 maja 2019 r. odmawiającej dostępu do decyzji EBC o objęciu Banca Carige S.p.A. z siedzibą w Genui (Włochy) zarządzeniem specjalnym i do odpowiednich akt, oraz nakazanie pozwanej przedstawienia przed Sądem tej decyzji oraz wszystkich dokumentów przygotowawczych, powiązanych i będących jej następstwem,

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem skargi jest stwierdzenie nieważności decyzji zarządu EBC nr L/LDG/19/182 z dnia 29 maja 2019 r. odmawiającej dostępu do decyzji EBC o objęciu Banca Carige S.p.A. z siedzibą w Genui (Włochy) zarządzeniem specjalnym i do odpowiednich akt, oraz nakazanie pozwanej przedstawienia przed Sądem tej decyzji oraz wszystkich dokumentów przygotowawczych, powiązanych i będących jej następstwem.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 decyzji EBC 2004/3 oraz błędnego zastosowania wyjątku dotyczącego poufności informacji, które jako takie są chronione przez prawo Unii
 - W tym względzie podniesiono, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z prawem, ponieważ brak w niej konkretnych danych dotyczących poufnych części zaskarżonego dokumentu, ich funkcji i zakresu w EBC oraz ryzyka związanego z ich ujawnieniem. Przy wyważaniu różnych interesów należy stwierdzić, że rzeczywistemu interesowi oszczędzających w zakresie ochrony ich udziałów oraz skuteczności i przejrzystości zarządzania spółką należy nadać pierwszeństwo względem ogólnego i nieuzasadnionego żądania ochrony procedur nadzorczych.
2. Zarzut drugi dotyczący braku uzasadnienia poufnego charakteru żadanego dokumentu
 - W tym kontekście podniesiono, że EBC nie przedstawił żadnego uzasadnienia „poufnego” charakteru zaskarżonego aktu, lecz jedynie w sposób apodyktyczny stwierdził, że ochrona jego własnych procedur nadzorczych uzasadnia odmowę dostępu.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 decyzji EBC 2004/3 i braku uzasadnienia
 - Podniesiono poważne naruszenie art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 decyzji EBC 2004/3 oraz brak uzasadnienia, ponieważ nie zostały spełnione warunki powołania się na ogólne domniemanie poufności, a EBC w żadnym razie nie dokonał konkretnej oceny dokumentów, o dostęp do których wnioskowano.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa podstawowego do skutecznej ochrony sądowej (art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej) oraz art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 2 decyzji EBC 2004/3.
 - Podniesiono, że EBC nie może całkowicie udaremnić interesów adresatów środka, w tym akcjonariuszy banku, którzy mają prawo do skutecznej ochrony, zgodnie z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, względem tak zwanego wykonywania władzy publicznej „w złej wierze”. EBC naruszył również art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 2 decyzji EBC 2004/3 poprzez wielokrotne wskazanie na wyjątkowo duże obciążenie pracą, bez przedstawienia jakiegokolwiek dowodu w tym zakresie, celem przedłużenia terminu na rozpatrzenie wniosku skarżącej o kolejne 20 dni.

Skarga wniesiona w dniu 12 lipca 2019 r. — Corneli/EBC

(Sprawa T-502/19)

(2019/C 312/32)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Francesca Corneli (Velletri, Włochy) (przedstawiciele: M. Condinanzi, L. Boggio i F. Ferraro, avocats)